

Antoni Llopart va sentir el fibló de l'arquitectura ja des de petit, quan el seu pare va introduir-se en el món de la promoció i construcció d'habitatges. De fet, però, el seu pare, Antoni com ell, era un artista en el món de l'ebenisteria i es prenia la feina molt seriosament: **"En aquella època el pare treballava amb arquitectes d'elit, però no sabia vendre's, no tenia una visió comercial. La mare era qui portava la iniciativa en aquests temes"**. Sigui com sigui, ell es va trobar **"davant de la facultat"** amb moltes ganes de seguir la seva vocació.

El nostre personatge no ha treballat en el tema de l'urbanisme, però li demanem què en pensa. **"M'agraden les ciutats que tenen el seu propi caràcter, que creixen al mateix ritme que imposa la seva gent. M'espanta, però, aquest urbanisme que s'ha de fer amb presses perquè hi ha una gran demanda d'habitatge i no té en compte en cap moment quina era la vida d'aquell poble i quin hauria estat el seu desenvolupament normal"**. Això el porta a parlar del que està passant a l'àrea metropolitana: **"La ciutat de Barcelona s'ha quedat sense sòl i anem a construir cada vegada més lluny, estan naixent nuclis que em recorden aquells que es van crear de la nit al dia als anys seixanta. El cercle metropolità es va ampliant i no sé quin és el límit"**.

Antoni Llopart s'ha dedicat sobretot al tema de l'habitatge, però també al de l'oficina, per això li demanem que ens en parli: **"L'oficina té una cosa que moltes vegades ens agradaria que tingués l'habitatge: el sentit diàfan de l'espai. En un mateix espai es poden aportar solucions molt diferents, i això és molt enriquidor"**. D'altra banda, en una oficina s'ha de tenir molt en compte quin ús es donarà a l'edificació: **"En qualsevol tema d'arquitectura és important saber a qui va dirigit el producte. Avui dia la imatge és fonamental i tothom vol que la seva oficina sigui un reflex de la seva manera de pensar"**. L'Antoni pot estar orgullós d'un edifici emblemàtic de Barcelona com és la Torre Allianz del carrer Tarragona: **"El client no estava content amb el disseny de façana que li havien fet i ens el va encarregar a nosaltres. Vam estar treballant tota una nit per poder lliurar el producte al matí, i en vam treure un bon resultat, tot i que haig de dir que no m'agrada gens fer la feina amb presses"**. I continua: **"Aquell senyor ens demanava una imatge determinada i la vam encertar optant pel color rosa i pel murcortina totalment de vidre"**.

La feina de l'arquitecte és eminentment creativa, i el nostre entrevistat ho té molt clar: **"En un tema arquitectònic és fonamental l'avantprojecte. El que tinc més clar és que en el que s'ha de perdre més temps és en la idea. El meu germà Ferran, publicista, diu que el paguen per pensar. De totes maneres, la gent del carrer no té aquesta imatge de l'arquitecte, i realment és molt important"**. No obstant això, sembla que el món evolucioni cap a aquest tipus de professionals: **"En un futur segurament l'arquitecte es dedicarà cada vegada més a idear un bon producte, i després ja hi haurà un equip de tècnics professionals que el desenvoluparan"**. Preguntem a l'Antoni per la innovació i les crítiques

a la utilització de determinats elements en l'arquitectura actual: **"Ens movem per modes i tendències, i el creatiu no pot rebutjar mai cap element arquitectònic, ja sigui d'ara o de l'antiguitat perquè tot pot ser positiu o negatiu. És bo que hi hagi crítica, perquè de tot en treus alguna cosa positiva, però no es pot rebutjar cap font, hem après dels grecs i dels romans i ens n'hem d'aprofitar"**.

Llopart reflexiona sobre la construcció que més es du a terme avui en dia, el tema de l'habitatge: **"Es dona prioritat a la sala d'estar perquè és símbol d'acomodació social, però a mi em preocupa molt el fet que es perdi un espai com és el safareig, per exemple. És molt necessari un lloc per planxar i estendre la roba, i la gent t'ho agraeix quan els el proporciones, però els costa sacrificar uns metres de la sala, on potser no fan res més que seure una estona davant de la televisió"**. I afegeix: **"El que sembla que torna, a requeriment del mateix client, és el vestíbul d'entrada a la planta baixa dels edificis, que proporciona la imatge de l'habitatge"**.

Antoni Llopart fa quinze anys que va entrar en el món de l'arquitectura i sap valorar el resultat d'una obra com a final d'un procés: **"En el desenvolupament d'un projecte hi ha moltes coses implicades, les relacions amb el promotor, amb el constructor, no sempre són fàcils. Si al final notes que tothom ha entès la teva idea, te'n sents orgullós. I això és precisament el que m'ha passat amb un edifici que estem acabant a Sant Andreu, que havia començat amb força entrebancs"**. A més a més, contempla amb interès el moment dolç que viu des de fa alguns anys el món de la construcció: **"Estem en un moment d'eufòria, i em sembla que és necessària una autoreflexió: 'Per què es ven un producte? Perquè és bo o perquè ara es ven tot?'. No crec que els promotors s'ho preguntin i ho haurien de fer"**.

El nostre protagonista no treballa en el camp de la restauració, però és evident que és un tema en boca de tothom en aquests moments, i ens comenta: **"Penso que és una qüestió delicada. Avui dia hi ha un afany per conservar, i jo demanaria a la gent que s'hi dedica una mica de flexibilitat de criteris. Hi ha un mimetisme dels pobles de l'entorn cap a Barcelona, i n'hi ha que realment tenen molt poc patrimoni"**. I continua: **"Es raonable que hi hagi una protecció, seria trist que s'enderroquessin obres importants, i no parlo només de les clàssiques sinó també d'obres de les quals puguem aprendre, però el criteri ha de ser més obert"**. La restauració, a més, s'ha de fer amb garanties: **"París és una ciutat que rehabilita molt i ho fa també en les parts que no es veuen. Em refereixo, per exemple, a la cinquena façana, la coberta. A Barcelona això s'ha descuidat totalment i una ciutat també s'ha de poder contemplar des del cel"**.

Antoni Llopart ha sabut donar forma a la seva vocació i això es nota en els seus treballs i en les seves paraules. I de ben segur que els que el tenen a prop, com la seva filla Carla i la seva senyora, que porta la part administrativa del despatx, n'estan ben convençuts. Nosaltres també.

“El creatiu no pot rebutjar mai cap element arquitectònic, ja sigui d'ara o de l'antiguitat, perquè tot pot ser positiu o negatiu”

Antoni Llopart - Barcelona (Barcelonès)